

El gegant de l'anarcosindicalisme català

Xavier Díez (Barcelona, 1965) és un dels escriptors catalans més actius dels darrers temps. La seva obra la trobem tant a l'assaig històric com a la narrativa, sense oblidar-nos de la seva faceta de poeta i de periodista polític. Doctorat en història contemporània és també llicenciat en filosofia i lletres i diplomad en magisteri i postgraduat en pedagogia terapèutica. Actualment exerceix de professor a la Facultat de Comunicació de la Universitat Ramon Llull.

Entre la seva obra més recent destaca *Venjança de classe* (2010) i *L'anarquisme, fet diferencial català* (2013). La seva obra periodística ha estat recollida en el volum *Espai de dissidència* (2013). Ara presenta la biografia o, més ben dit, el pensament polític de Salvador Seguí, el Noi del Sucre.

Xavier Díez, mantenint el seu rigor documental, s'endinsa en la vida i el pensament del líder anarcosindicalista que fou assassinat el 10 de març del 1923 per pistolers pagats per la patronal catalana. El resultat és un fresc important sobre un dels personatges més carismàtics de l'anarcosindicalisme català i l'anarquisme ibèric de les primeres dècades del segle XX. Si hi ha un sindicalista popular a la història de la CNT dels anys vint aquest no és un altre que Salvador Seguí, això sí, acompanyat d'un altre militant confederal com Àngel Pestaña. Seguí va ser coetani de personatges com Fran-

cesc Layret, Gabriel Alomar i Lluís Companys, amb els quals va mantenir una fluïda relació d'amistat.

Díez fa el recorregut biogràfic de Seguí des dels seus orígens lleidatans i la formació cultural a llocs com l'Ateneu Enciclopèdic Popular i l'Ateneu Sindicalista. Parla de la gran afició de Seguí per la filosofia,

especialment per Kant, Spinoza, Ibsen i Nietzsche, sense oblidar-se dels clàssics anarquistes Bakunin, Kropotkin, Stirner, Proudhon i, fins i tot, Marx.

Díez presenta el jove sindicalista de *Solidaridad Obrera*, la seva participació en la Revolució de Juliol del 1909 (la Setmana Tràgica) i la seva integració a la nova formació sindical, Confederació Nacional del Treball (CNT). Seguí serà president del Sindicat de la Construcció per la seva condició de pintor de parets i, més endavant, secretari general del Comitè Regional de Catalunya de la poderosa CNT, que l'any 1919 ja tenia més de set-cents mil afiliats. És l'època de la vaga de la Canadenc, en què el Noi del Sucre serà un element principal a l'hora de moure la balança a favor de la classe obrera, que surt victoriosa d'aquesta dura lluita i que tindrà la recompensa de les vuit hores de jornada laboral per als treballadors de tot l'Estat espanyol.

Xavier Díez també aprofundeix en la concepció que té Seguí de l'anarquisme com a espai filosòfic i moral i de l'anarcosindicalisme com a epicentre polític i social, que porta a l'organització de la societat a través dels sindicats i la seva visió sobre el catalanisme i, especialment, sobre l'anomenada *Qüestió de Catalunya* i, finalment, la idea del regeneracionisme aplicat als treballadors. Un llibre que feia falta per centrar la figura d'un dels gegants de l'anarcosindicalisme català. *

Portada de 'La Campana de Gràcia' amb la mort de Salvador Seguí
ARXIU

EL PENSAMENT POLÍTIC DE SALVADOR SEGUÍ
Xavier Díez

Pròleg: Jordi Martí Font
Editorial: Virus Barcelona, 2016
Pàgines: 207
Preu: 20 euros

NARRATIVA GEMMA BUSQUETS

La delicadesa dels mots

Els records d'infantesa que Miracle Sala ha recreat en forma de contes, amb un vel de fantasia, gairebé pròxim al realisme màgic, escrivint amb els ulls d'aquella nena que va créixer a Santa Maria d'Oló, al Moianès, segurament els podríem subscriure, per generació, alguns dels seus lectors que no van ser uns nens urbanites. Perquè l'entorn, en aquest cas el paisatge i el pas de les estacions, marca el calendari i el trànsit vital a pagès. A pagès, sí. El prefereixo i el reivindico enfront del terme *rural*, que denota un món aspre i eixut, dur, esquerp, gairebé incivilitzat, mentre que *a pagès*, l'expressió sona a hort, al verd, i a terra fangada; té més força.

Miracle Sala, però, fa servir la delicadesa dels mots per imprimir caràcter a aquesta memòria, en alguns episodis, comuna. Comparacions que poden semblar naïfs com ara quan "el pare es vestirà d'astronauta i ho ensulfatarà tot", la màgia de les marietes, o quan converteix un espantaocells en un "home de palla" tan real com el veuria Dorothy en el seu camí daurat cap al mag d'Oz; els veïns acaben convertint una figura morta, un objecte, en un ésser amb ànima. A mesura que avança la lectura, i també ho fa l'any amb les estacions, cada conte s'emmotlla a les feines –en aquest sentit hi ha voluntat de fer emergir el vocabulari apropiat de pagès, que, ara, ens pot

semblar exòtic, per exemple *tremuja* i *catúfols*– i als records, per tant, també a les alegries i als desenganys. Tenen, molts cops, un regust agredolç. Com el conte dedicat al molí i amb els primers fulgors d'un amor escolar que ens deixa la primavera, o la bassa, joc prohibit pels grans i escenari fatídic per trobar-hi la mort les criatures, conte d'estiu, com també ho és el cosidor, l'espai de les dones, lloc de confidències, amb la ràdio engegada, i on seran revelats, com si es passés l'escombra, els secrets de família –"per què la tieta es va fer monja?"–. Contes poc bucòlics, i una cura, a vegades excessiva, per adequar el llenguatge al moment recordat, convertint-los en somnis. *

LA FORÇA DE LES PARAULES
Miracle Sala

Premi de narrativa Mòn Rural
Editorial: Cossetània Valls, 2017
Pàgines: 104
Preu: 11,90 euros